

LUCINDA RILEY

SÄRKYNYT SÄVEL

BAZAR

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Last Love Song*
Ilmestynyt aiemmin nimellä *Losing You*
Copyright © Lucinda Riley Limited, 2025

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen ja Bazar Kustannus, 2025
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-019-7

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Alkusanat

Hyvä lukija!

Kiitos, kun olet valinnut luettavaksi tämän Lucinda Rileyn romaanin. Minä olen Lucindan poika Harry Whittaker. Jos tunnet nimeni, se johtuu epäilemättä romaanista *Atlas, Papa Saltin tarina*, joka on äitini Seitsemän sisarta -sarjan päätösosa ja jonka julkaiseminen jäi tehtäväkseni äidin kuoleman jälkeen vuonna 2021.

Haluan selittää, miksi *Särkynyt sävel* julkaistaan vuonna 2025. Sitä varten joudun kertomaan äitini teosten historian. Toivottavasti jaksat seurata mukana.

Vuodesta 1993 vuoteen 2000 äitini kirjoitti kahdeksan romaania nimellä Lucinda Edmonds. Hänen uransa näytti katkeavan kirjaan *Seeing Double*. Sen keksitty juoni vihjasi, että Britannian kuninkaalliseen perheeseen kuului avioton jäsen. Prinsessa Diana oli äskettäin kuollut, ja sitä seurannut kuninkaallisen perheen sekasorto sai kirja-kaupat pitämään hanketta liian riskialttiina. Siksi Lucinda Edmondsin kirjojen tilaukset peruttiin, ja kustantajat mitätöivät sopimuksen.

Vuosien 2000 ja 2008 välillä äitini kirjoitti kolme romaania, joita ei julkaistu. Vuonna 2010 hän teki läpimurron.

Hänen ensimmäinen Lucinda Rileyn nimellä julkaisemansa teos – *Orkideatarha* – meni hyvin kaupaksi. Uudella nimellä hänestä tuli yksi maailman naiskirjallisuuden menestyneimmistä kirjailijoista, jonka teoksia on tällä hetkellä myyty seitsemänkymmentä miljoonaa kappaletta. Uusien romaaniensa lisäksi äiti kirjoitti uudelleen kolme Edmondsina kirjoittamaansa kirjaa: teokset *Aria* (joka sai sittemmin nimen *The Italian Girl, (Italialainen tyttö)*), *Not Quite an Angel* (josta tuli *The Angel Tree, Enkelipuu*) ja jo mainitsemani *Seeing Double* (josta tuli *The Love Letter, Vaarallinen kirje*). Nämä kolme aikaisemmin julkaisematonta teosta ovat nyt päässeet julkisuuteen ja menestyneet mainiosti.

Lucinda on epäilemättä ollut aina maailman parhaita tarinankertojia, mutta hänen kirjailijanaanensa luonnollisesti kypsyi kolmekymmentävuotisen uran aikana. Hän teki laajoja muutoksia kolmeen 90-luvulla kirjoittamaansa kirjaan: muutti juonta, lisäsi henkilöitä ja paranteli tyyliä. Siksi olen tässä teoksessa omaksunut hänen roolinsa, elävöittänyt ja nykyaikaistanut tekstiä ja auttanut Edmondsin kirjoittaman teoksen muuttamisessa Rileyn romaaniksi. Saman tein teokselle *Vangittu kauneus* vuonna 2024.

The Last Love Song eli *Särkynyt sävel* julkaistiin alun perin vuonna 1997 nimellä *Losing You*. Tämä teos on minulle erityisen läheinen sen tapahtumapaikan vuoksi. Monet lukijat tietävätkin, että äitini piti Irlannin West Corkia henkisenä kotinaan, vaikka olikin syntynyt Lisburnissa. Vähän syntymäni jälkeen 1990-luvun alkupuolella perheeni muutti Englannista Clonakiltyyn. Parhaat lapsuudenmuistoni liittyvät hengästyttävän kauniiseen rannikkomaisemaan – Inchydoneyn rannan kätkeytyihin poukamiin, joissa äitini kertoi minulle tarinoita niissä asuvista ilkeistä hengistä. Sen jälkeen lämmittelimme aina jossain Clonakiltyn kodikkaista pubeista ja toivoimme saavamme kuulla viulistin tai

huilistin esityksiä. Seudun musiikin ja myyttien sekoitus sai mielikuvitukseni liikkeelle, eikä ole mikään ihme, että Irlannista on lähtöisin muutamia maailman parhaista kirjailijoista.

Särkynyt sävel on monella tapaa kunnianosoitus West Corkille. En halua paljastaa juonesta liikaa, mutta on selvää, että Lontoon Carnaby Streetin kirkkaat valot kalpenevat kesyttömän Atlantin ja (keksityn) Ballymoren rinnalla.

Tekstin tunnistaa heti Lucindan työksi. Näiltä sivuilta löytyy intohimoista rakkautta, traagisia menetyksiä ja tietenkin menneisyydestä juurensa juontava salaisuus, joka uhkaa tuhota tulevaisuuden. Sanoin esipuheessani *Vangittuun kauneuteen*, että toimitusprosessi oli haastava, koska teoksen teemat olivat niin vaikeat. Tässä teoksessa sellaista haastetta ei ollut. *Särkyneen sävelen* työstäminen on ollut silkkaa iloa. Äskettäin syntyneiden kaksostyttyjen isänä minun täytyy tosin myöntää, että aikarajoissa pysyminen on ollut hyvin paljon vaikeampaa!

Tässä teoksessa äiti odottaa seuraansa palaavia lukijoita kuin vanha ystävä, valmiina johdattamaan heidät menneisyyteen. Uudet lukijat toivotan tervetulleiksi! On hauskaa, että olette päättäneet viettää aikaa Lucinda Rileyn seurassa.

Harry Whittaker, 2025

Prologi

Lontoo, kesäkuu 1986

Televisiohuoneessa lojui aina ympäriinsä päivän vanhoja sanomalehtiä, mutta hän ei vaivautunut koskaan lukemaan uutisia. Toisinaan hän keräsi lehdet ja teki sanaristikot. Se auttoi aikaa kulumaan. Hän kokosi *The Sunin* ja *The Mirrorin* teetahraiset numerot, työnsi ne kainaloonsa ja palasi takaisin selliin. Onneksi se oli tyhjä. Muriel oli mennyt suihkuun.

Hän asettui laverilleen ja otti esiin pinon ensimmäisen sanomalehden. Etsiessään sanaristikkosivua hän huomasi lehdestä katsovat tutut kasvot. Hän terästäytyi, jätti ne huomiotta ja käänsi sivua.

Mies oli edelleen tunnettu tähti ja oli noussut suoraan kulttiasemaan kadottuaan monta vuotta sitten. Lehdistä näkyi väistämättä silloin tällöin valokuvia miehestä.

Hän yritti työntää menneet mielestään. Löydettyään sanaristikon hän otti haalarinsa taskusta kuivamustekynän ja alkoi täyttää ristikkoa hitaasti kirjaimilla. Keskittymiskyky oli kuitenkin väistämättä pilalla.

Lopulta hän luovutti, selasi kuvasivun uudelleen esiin ja alkoi lukea.

TULE KOTIIN, CON!

Tänään ilmoitettiin, että kuusikymmentäluvun sensaatio-yhtye The Fishermen palaa yhteen Lontoon Wembleyllä järjestettävässä loppuunmyydyssä Music for Life -konsertissa. Lukuisat entiset ja nykyiset tähdet ovat ilmoittaneet tukevansa tulevaa Afrikka-projektia, mutta kaikkien huulilla on kysymys: näyttäytyykö Con Daly konsertissa? The Fishermen -yhtyeen soololaulajaa ei ole nähty julkisuudessa yli kymmeneen vuoteen.

Hän asettui selinmakuulle sanomalehti edelleen avoimena edessään. Hän oli tottunut turruttamaan tunteensa. Muuten vankilassa ei selviytynyt. Hienoinen hymy käväisi hänen kasvoillaan, kun hän makasi siinä tuijottamassa katon halkeamaa, jonka oli nähnyt kasvavan parin sentin mittaisesta kolmeenkymmeneen senttiin.

Tunsiko hän mielihyvää?

Ei oikeastaan.

Hän oli lakannut uskomasta kohtaloon jo kauan sitten. Oli silti onnekas sattuma, että hän pääsisi vankilasta juuri ennen kuin The Fishermen tekisi historiallisen paluunsa Wembleyllä, jos kaikki sujuisi hyvin ehdonalaislautakunnassa parin viikon kuluttua.

Illalla hän meni pesualtaan ääreen harjaamaan hampaansa, kun sellin valo välkähti kolmesti merkiksi siitä, että valot sammutettaisiin kolmen minuutin kuluttua. Sitten hän otti aamutakkinsa taskusta esiin ne neljä pilleriä, jotka vartija oli juuri antanut hänelle, pudotti ne kuohuvaan veteen ja katseli, kuinka ne kieppuivat vedessä ennen kaatoamistaan viemäriin.

Kun hän kääntyi, Muriel katseli häntä kauhuissaan.

”Miksi hitossa sinä noin teit? Nyt et saa enää enempää. Tiedäthän, millaisia ne ovat.”

Hän kiipesi ääneti ylös laverilleen.

”Ei se mitään, Muriel. En tarvitse niitä enää. Hyvää yötä.”

Vähän myöhemmin valot sammuiivat.

Hän ei vajonnut huumattuun ja lepoa suomattomaan uneen nopeasti niin kuin tavallisesti, vaan tunsi olevansa täysin hereillä.

Kestäisi vielä jonkin aikaa ennen kuin edellinen annos poistuisi hänen elimistöstään kokonaan ja hänen aivonsa selkiytyisivät, mutta kyllä hän siitä selviytyisi. Oli pakko.

Hän salli ajatustensa palata muistin sopukoihin ja tuoda kiukun takaisin pintaan. Tuska antaisi hänelle voimaa ja ruokkisi tarvetta maksaa kalavelat.

I

Valmisteluja

West Cork, Irlanti, huhtikuu 1964

Ballymoren pikkukaupunki kyyhötti somasti West Corkin karun rannikon kainalossa. Sen kirkkaan vaaleanpunaisiksi, keltaisiksi ja sinisiksi maalatut talot olivat piristävä näky ankeina ja harmaina talvipäivinä, kun Atlantilta tulevat myrskyt piiskasivat maata armotta. Kaikki tuhatviisisataa asukasta olivat tottuneet sateeseen, jonka tiedettiin jatkuneen keskeytyksettä joskus kolmekin kuukautta. Ballymoren asukkaat kestivät pitkät talvet vain siksi, että niitä seurasi upea kesä. Taivas muuttui asuurinsiniseksi, ja sekä nuoret että vanhat viettivät pitkät päivät kullankeltaisilla hiekkarannoilla, joista seutu oli kuuluisa. He tiesivät, että niinä muutamina viikkoina ei missään maan päällä ollut parempaa paikkaa.

Sorcha O'Donovan seurasi Ballymoren muita asukkaita ulos kirkosta huhtikuun aurinkoiseen päivään.

”Onpa kaunis aamu!” sanoi Mary O'Donovan hymyisin. ”Kevät taitaa vihdoinkin olla täällä.”

”Niin, kerrassaan mainiota, äiti”, Sorcha sanoi ja nyökkytteli innokkaana lähtemään liikkeelle. ”Kuule, äiti, saanko käydä Maureenin luona ennen lounasta? Olen luvannut auttaa häntä matikan tehtävissä.”

Mary oli huomannut tuttavan ja vilkutti tälle.

”Saat, mutta pidä huoli, että ehdit takaisin yhdeksi. Tiedäthän, kuinka tarkka isä on.”

”Pidän kyllä.”

Sorcha katseli, kun äiti kääntyi ja lähti väkijoukon halki tuttavansa luo, haki sitten polkupyöränsä kirkon seinustalta ja lähti portista Maureenin talon suuntaan. Päästyään kirkon ulkopuolelle purkautuneen väkijoukon näkymättömiin hän kääntyi kulmasta ja lähti polkemaan niin kovaa kuin jaksoi pitkin polkua, joka vei kaupungista meren rantaan.

Pyöräiltyään viisitoista minuuttia kestävän neljän kilometrin matkan rantaan Sorcha katki pyöränsä syvennykseen ja istahti hiekkadyynille vetämään henkeä ja järjestelemään tuulen tuivertamaa tukkaansa. Muutamassa sekunnissa alkoi kuulua kitaran lähestyviä sointuja ja Conin täyteläistä laulua. Sorcha hypähti pystyyn ja katseli ympärilleen.

”Con, Con, täällä minä olen!” hän huudahti kilpaa aaltojen kohinan kanssa ja juoksi dyynien halki niin riemukkaasti että kirkkomekko tuli ihan hiekkaiseksi. ”Con! Missä sinä olet?” Ääneen hiipi hämmennys. ”Con! Minä...”

Takaa kuului ystävällinen karjaisu. Sorcha ei ehtinyt edes kääntyä, kun hänen kimppuunsa hyökättiin. Pari kaatui pehmeästi rantahiekalle ja kieri alas syvennyksen pohjalle.

Sorcha katsoi ylös Coniin, joka makasi hänen päällään. Valtavat siniset silmät katsoivat tummien kulmakarvojen alta, ja silmiä kehystivät niin pitkät ja kaarevat ripset, että ne näyttivät melkein naisellisilta. Conin iho oli pitkän talven jälkeenkin edelleen meri-ilman ruskettama, ja hänen paksu musta tukkansa laskeutui aaltolina olkapäille. Sorcha tiesi, että rakastaisi Conia lopun ikäänsä, maksoi mitä maksoi.

”Hei, Sorcha. Onko ollut ikävä minua?” Con hymyili hänelle ja iski tuttuun tapaansa silmää. ”Minulla on ainakin ollut ikävä sinua.”

Sorchan kurkkuun nousi pala. Hän nyökkäsi ja silitti Conin kylmää poskea sormellaan. ”On, Con. On minulla ollut ikävä.”

Conin huulet painautuivat kovaa Sorchan huulia vasten, ja käsi hivuttautui hitaasti ylös reittä. Sorcha nautti tunteesta hetken ennen kuin omatunto vei voiton.

”Con, sinähän lupasit!” Sorcha kiemurteli irti ja jäi makaamaan kyljelleen.

”Olen hulluna sinuun, Sorcha. En ajattele mitään muuta, ihan totta. Sävelsin sinulle laulunkin eilen illalla.” Con hyväili hänen tukkaansa lempeästi. ”Haen kitarani ja laulan sen sinulle.” Hän hypähti pystyyn ja juoksi dyynin poikki.

Sorcha makasi hiljaa silmät kiinni ja yritti painaa mieleensä joka ikisen yhteisen sekunnin, niin että voisi ajatella niitä maatessaan yöllä sängyssä yksin ilman Conia.

Con palasi.

”Olen antanut sille nimeksi ’Ainoa rakkauteni’.”

Sorcha kääntyi katselemaan, kun Con alkoi laulaa.

”Voi, Con, melodia on ihana. Oletko ihan totta säveltänyt sen minulle?” Sorcha kysyi, kun Con lopetti.

”Olen. Ja tarkoitan joka sanaa.” Con kurkottui painamaan Sorchan huulille uuden suudelman. ”Täytyykö sinun lähteä?”

Sorcha pudisteli hiekkaa mekostaan ja suori tukkaansa.

”Tiedät, että täytyy. Isä suuttuu hirveästi, jos en ehdi kotiin ennen ruoka-aikaa.”

Conin käsivarret kiertyivät Sorchan ympärille. ”Voi Sorcha, tule elämään kanssani ja ole rakkaani”, Con sanoi laulun sanoin ja käänsi Sorchan kasvot puoleensa. ”Emme

voi jatkaa tällä lailla. Täytät parin kuukauden kuluttua seitsemäntoista. Sitten kukaan ei voi estää meitä.”

”Kyllä voi. Tiedät, että voi.” Sorcha painautui Conin rintaa vasten.

”Ei voi, jos tulet kanssani meren toiselle puolelle. En voi jäädä tänne enää paljon pitemmäksi aikaa. Jos sinua ei olisi, lähtisin heti.”

”Älä sano noin, Con.”

”Olen pahoillani, mutta totta se on. Sinun pitää päättää.”

”Niin, niin, tiedän. Tulen keskiviikkona koulun jälkeen.”

”Olen mökissäni odottamassa.” Con suuteli vielä ker-
ran. ”Hei sitten, rakas.”

”Hei.”

Vastahakoisesti Sorcha irrottautui Conin syleilystä ja lähti kapuamaan dyynien poikki. Hän värisi, kun tuuli kävi paljaiden säärien kimppuun. Sää oli muuttumassa äkkiä ja jyrkästi, niin kuin West Corkissa usein kävi. Kääntyessään hän näki Conin katselevan merelle kohti nousevaa myrskyä. Kestäisi enää kymmenisen minuuttia ennen kuin tai-
vaat aukenisivat ja aiheuttaisivat vakavia ongelmia, kun pitäisi selittää vanhemmille, miksi hän oli kastunut läpi-
märäksi. Sorcha talutti pyöränsä tielle, nousi sen selkään ja lähti polkemaan kohti kotia.

Hahmo, joka oli katsellut heitä neljäkymmentä minuut-
tia, riensi pois kummankaan huomaamatta.

”Voi Jumalan äiti, että olet märkä! Kuinka onnistuit kas-
tumaan tuolla lailla parin minuutin pyörämatkalla Mau-
reenin luota? Mene yläkertaan vaihtamaan vaatteet. Ateria
on pöydässä kolmen minuutin kuluttua.”

”Kyllä, äiti.” Sorcha riensi ylös portaita. Hän meni kylpy-
huoneeseen ja lukitsi oven jälkeensä. Sitten hän meni ammee-
seen ja alkoi riisuutua ja ravistella kaikkia vaatekappaleita

perusteellisesti. Alastomaksi riisuuduttuaan hän astui ulos ammeesta ja avasi hanat, niin että paljastava kullankeltainen hiekka huuhtoutui viemäriin.

Sorchan ilmaantuessa uudestaan alakertaan isä istui jo ruokasalin kiiltäväksi kiillotetun mahonkipöydän ääressä. Ruokasalissa oli aina kylmä ja tuoksui tunkkaiselta, koska huonetta käytettiin vain kerran viikossa.

”Käy istumaan, Sorcha”, isä sanoi.

Sorcha totteli, ja äiti toi pöytään naudanlihapalan, joka oli ollut kypsymässä aamuseitsemästä asti. Mary asetti lihan miehensä eteen.

”Toivottavasti liha on tarpeeksi mureaa, Seamus”, Mary sanoi hermostuneesti, kun isä tarttui lihaveitseen ja alkoi hioa sitä isoa haarukkaa vasten.

Molemmat naiset istuivat ääneti odottamassa, kun Seamus leikkasi lihan pikkutarkasti täydellisiksi viipaleiksi. Mary sai täyttää lautaset vihanneksilla vasta, kun kaikki kolme annosta oli leikattu.

Niin valtavasti työtä ja vaivaa, Sorcha ajatteli kohottaen haarukkinsa. Ja kun pääsemme syömään, ruoka on jäähtynyt melkein kokonaan.

Kukaan ei puhunut mitään. Seamus ei hyväksynyt rupattelua aterian aikana. Kun ruoka oli syöty, Sorcha keräsi astiat pöydästä sillä välin kun Mary haki keittiön uunista täydellisen omenapiirakan.

Sorcha katseli isäänsä, kun tämä söi. Hän mietti, oliko isällä ollut syntyessäänkin otsa rypyssä vai oliko tämä vain rypistellyt sitä niin paljon, että se oli jähmettynyt muotoonsa. Oli miten oli, isä näytti aina vihaiselta. Valitettavasti kaikki sanoivat, että Sorcha oli isänsä näköinen. Ainakin hänellä oli isän paksu, kihara punaruskea tukka ja vihreät silmät. Pitkäkin Sorcha oli. Koulutoverit sanoivat isää komeaksi ja kehuivat Sorchaa onnentytöksi, koska hänellä oli

niin hyvännäköinen isä. Sorcha rukoili kuitenkin usein iltaisin, ettei ollut perinyt isänsä luonnetta. Pikkulapsena Sorcha oli pelännyt isää ja tämän herkästi läimäyttävää kämmmentä, mutta nyt... hän halveksi isäänsä.

”Voidaanko kuunnella radiota, äiti?” hän kysyi.

”Tiedät kyllä, ettei isä halua tulla häirityksi lounaan jälkeen.”

”Ihan hiljaa vain?” Mary pudisti päätään niin kuin Sorcha oli odottanutkin. ”Ehkä myöhemmin.”

Sorcha alkoi kuivata märkiä astioita.

”Saanko kysyä yhtä asiaa, äiti?”

”Totta kai.”

”Rakastatko sinä isää?”

”No mutta Sorcha!” Mary teki ristinmerkin. ”On siinäkin kysymys! Tiedäthän sinä, että rakastan.”

”Niin kai. Minä... olen lukenut yhtä kirjaa englannintunteja varten. Sen nimi on *Humiseva harju*. Se kertoo rakkaudesta ja... intohimosta.”

”Vai niin.” Mary jatkoi astioiden pesemistä.

”Oletko sinä ikinä ollut hulluna rakkaudesta isään? Tarkoitin niin, että et ole saanut unta öisin, että on ollut ihanaa vain olla lähekkäin ja että olet ollut pakahtua onnesta, kun hän on suudellut sinua?”

Mary keskeytti tiskaamisen ja tarkasteli tytärtään, jonka silmät loistivat ja kasvot punoittivat.

”Minä... kyllä.” Äiti nyökkäsi. ”Olen ollut hulluna mieheen... tarkoitan isääsi sillä lailla kuin sanoit. Sellainen tunne ei kuitenkaan ole kestävä. Sitä voi jatkua muutaman kuukauden ja joskus harvoin muutaman vuodenkin. Sitten elämä tulee kuitenkin eteen, tosielämä nimittäin.” Mary tuijotti ulos ikkunasta, jota vasten raskaat sadepisarat ropsahtelivat. ”Suoraan sanoen nainen pääsee harvoin naimisiin rakastamansa miehen kanssa.”

”Mutta sinä pääsit.”

Mary katsoi tyttärtään ja hymyili vaisusti. ”Totta kai pääsin. Onko sinulla kotiläksyjä?”

”On.”

”Mene sitten huoneeseesi yläkertaan. Minä hoidan tämän loppuun.”

Sorcha painoi suukon äitinsä pehmeälle poskelle. ”Kiitos, äiti.”

Tilavassa ja mukavassa huoneessaan yläkerrassa Sorcha otti koululaukusta oppikirjat, paperia ja kirjoitusvälineet, nosti ne kirjoituspöydälle ja istuutui pöydän ääreen. Asettuttuaan mukavasti hän tapaili sormillaan kynäkotelonsa pohjalla olevaa kirjekuorta ja veti sen esiin. Se oli ryppyinen, ja sen sisältämä pieni valokuva vielä ryppyisempi. Hän laski kuvan eteensä ja tunnusteli kuvan kasvojen ääriveriä niin kuin oli tehnyt tuhat kertaa ennenkin. Hänen sormenjälkiään oli joka puolella kuvaa.

”Con... Con”, hän sanoi hiljaa tuijottaessaan rakkaansa kuvaa. Se oli kaamean epätarkka, ja Conilta puuttui vasen korva, koska Sorcha oli leikannut kuvan julisteesta, jossa mainostettiin yhtyeen viimeisintä esiintymistä. Sillä ei kuitenkaan ollut väliä.

Sorcha sulki silmänsä ja muisteli iltaa, jona oli suudellut Conia ensimmäisen kerran kolme kuukautta aikaisemmin...

*Tammikuu 1964,
kolme kuukautta aikaisemmin*

”Viikon päästä lauantaina esiintyy kulttuuritalolla bändi”, ilmoitti Mairead tytöille, kun he poistuivat koulun juhlasalissa pidetystä aamuhartaudesta.

Hänen kolme ystäväänsä kohottivat kysyvästi kulmakarvojaan kävellessään käytävää pitkin omaan luokkaansa.

”Se on kuulemma hurjan hyvä”, Mairead jatkoi. ”Mainosjulisteita on ympäri kaupunkia. Saatte nähdä koulun jälkeen.”

”Millainen bändi se on?” Katherine O’Mahoney kysyi, kun he astuivat luokkahuoneeseen. ”Ja keitä siinä on?”

”Se on ihan oikea bändi, jossa on kitaroita ja rummut. Con Daly on sen laulaja.”

Kaikki neljä tyttöä asettuivat pulpetteihinsa ja avasivat koululaukkunsa.

”Se on paha tyyppi”, ilmoitti Maureen McNamara vakavasti.

”Mitä mahdollisuuksia sillä raukalla on ollut, kun isä on ollut juoppo idiootti ja äiti kuollut jo hänen lapsuudessaan?” Katherine kysyi. ”Ja poikarukka on joutunut asumaan

yksin siinä Jumalan hylkäämässä mökissä rannalla. Minusta häntä pitää sääliä.”

”Olet aina ollut helläsydäminen, Katherine O’Mahoney. Veljeni sanoo kumminkin, että Conilla on upea ääni. Kuuli hänen esiintyvän yhdessä Clonakiltyn baarissa vähän aikaa sitten”, Mairead totesi.

Sisar Benedictin raskaat askeleet kaikuivat käytävässä.

”Minä ainakin menen sinne”, Mairead kuiskasi. ”Kuka tulee mukaan?”

Enempään keskusteluun ei jäänyt aikaa, sillä sisar Benedict astui luokkaan.

Kaikki neljä tyttöä kokoontuivat taas yhteen koulutuntien päättyessä. Kävellessään alas kukkulan rinnettä Ballymoren kaupunkiin he keskustelivat tilanteesta.

”Kaikki St Josephin koulun pojat tulevat sinne. Veljeni Johnny.” Mairead nyökkäsi Katherinen suuntaan, ja tämä punastui. ”Ja Tommy Dalton.” Mairead katsoi Maureenia, joka tarkasteli jalkojaan. ”Ja sinulle SORCHA, kuka vain sinua kiinnostaa.”

”Ja kuinka me pääsemme lähtemään kotoa lauantai-iltana bändiä katsomaan?” SORCHA kysyi.

”Älkää te sitä murehtiko. Minulla on valmis suunnitelma”, Mairead lisäsi tyytyväisesti.

”Anna kuulua sitten”, Katherine sanoi haastavasti.

Mairead näytti omahyväiseltä. ”Äiti ja isä lähtevät lauantai-iltana Milltowniin kylään tätini luo ja tulevat takaisin vasta sunnuntaina lounasaikaan. Johnnyn on määrä huolehtia minusta. Voitte sanoa vanhemmillenne, että tullette meille yöksi. Ei heidän tarvitse tietää, että isä ja äiti ovat poissa. Kunhan ilmestytään sunnuntai-iltana kirkkoon, kukaan ei osaa epäillä mitään.” Maireadin silmät loistivat ylpeydestä. ”No niin, mitäs sanotte?”

Tytöt katsoivat toisiaan.

”Entä jos vanhmpamme saavat selville, missä olemme olleet? Voi Jeesus, Maria ja Joosef! Minut ristiinnaulitaan!” Maureen sanoi.

”Mutta eivät he saa sitä selville. Eivät ikinä usko, että heidän suloiset pikku tyttärensä voisivat tanssia koko illan poikien kanssa!” Mairead sanoi kikattaen.

Sorcha pudisti päätään epävarmasti, kun he tulivat tienhaaraan, jossa hänen piti erota ystävistään. ”En ole varma, Mairead.”

”No, mieti asiaa, Sorcha O’Donovan. Useimmat meistä ovat melkein seitsemäntoista. Emme ole enää pikkulapsia. Entä sitten jos vanhemmat saavat sen selville? Panevatko ne meidät Corkin kaupunginvankilaan ja heittävät avaimen menemään? Tuskin!”

Sorcha punastui. ”Olet oikeassa, Mairead, mietin sitä. Nähdään huomenna.”

Sorcha vilkutti ja lähti kulkemaan kapeaa kaartuvaa katurakennukselle yrjöjenaiselle McCurtain Squarelle. Aukion keskellä oli rautakaiteiden takana muodollinen puisto, jossa oli pieni vaimeasti soliseva suihkulähde, ja sen ympärillä asuivat seudun valkokaulusammattien harjoittajat nelikerroksisissa kaupunkirivitaloissa, joita monet kadehtivat. Sorcha ylitti aukion ja meni kotinsa ulko-ovelle. Sen vasemmalla puolella oli kirkas messinkilaatta, jossa luki:

SEAMUS O’DONOVAN, ASIANAJAJA

Isä käytti toimistonaan alakerran kolmea suurta huonetta. Perhe asui kolmessa ylemmässä kerroksessa. Sorcha käänsi avainta lukossa ja lähti nousemaan portaita.

”Kotona ollaan, äiti”, hän huudahti ja riisui hatun, jakun, käsiineet ja kaulaliinan. Hän meni käyttävää pitkin

avaamaan keittiön oven. Sieraimiin tunkeutui ihana pekonin tuoksu, kun hän meni kuuratus tammipöydän luo antamaan suukon jauhoiselle äidilleen.

”Hei, kulta. Oliko mukava päivä? Kannussa on vähän teetä.”

”Kiitos. Oli tosiaan mukava päivä. Otatko sinäkin teetä?”

”Kiitos ei. Täytyy saada tämä piirakka valmiiksi. Helen tulee meille syömään illalla.”

Sorcha artyi. ”Voi äiti, täytyykö hänen tulla?”

”Totta kai täytyy. Lapsiparalla ei ole vanhempia, jotka antaisivat hänelle rakkautta. Tämä on vähintä, mitä voimme tehdä. Äläkä unohda, että hän on etäistä sukua isälle.”

Helen McCarthy oli luostarikoulussa samalla luokalla kuin Sorcha, vaikka oli jo melkein kahdeksantoista. Helenin vanhemmat olivat kuolleet auto-onnettomuudessa, kun tyttö oli viisivuotias, ja jättäneet ainoalle tyttärelleen suuren talon ja omaisuuden. Vanhempien kuoleman jälkeen Helenistä oli huolehtinut vanhanpuoleinen äiti.

Sorcha ei koskaan kertonut koulutovereilleen Helenin jokakuukautisista vierailuista. Helenin äiti oli ollut englantilainen ja protestantti eikä ollut osallistunut kaupungin kirkollisen yhteisön toimintaan. Perhe oli aina pysytellyt omissa oloissaan. Pikkulapsena Helen oli käynyt yksityistä alkeiskoulua Bandonissa ja tullut luostarikouluun vasta kaksitoistavuotiaana. Hän oli useimpia luokkatovereitaan suurikokoisempi, käytti silmälaseja ja pärjasi koulussa muita huonommin, ja niinpä häntä oli helppo kiusata.

Kerran kuussa Helen kävi O'Donovanien luona iltaterialla. Seamus hoiti Helenin omaisuutta, ja hänen toimistonsa huolehti kymmenen makuuhuonetta käsittävän kartanon ja kahdeksankymmenen hehtaarin maa-alueen hoidosta, kunnes Helen täyttäisi kahdeksantoista ja saisi vanhempien testamentin mukaisesti kaiken hallintaansa.

Sorcha tunnusti usein isä Moynihanille olleensa ilkeä ja ajattelematon ja lupasi yrittää jutella Helenin kanssa vastaisuudessa ja mennä ruokatunnilla istumaan tämän viereen, kun tämä istui yksin ruokasalin nurkassa joka päivä. Se ei kuitenkaan koskaan oikein onnistunut.

”Yritä olla ystävällinen, Sorcha”, äiti rukoili. ”Sehän kestää vain muutaman tunnin yhtenä iltana kuukaudessa. Olettehan te sentään luokkatovereita.”

”Lupaen yrittää parhaani, äiti.”

”Hyvä tyttö. Mene nyt tekemään läksyt ennen kuin Helen tulee.”

Ilta-ateria oli yhtä vaikea ja epämiellyttävä kuin aina. Helen istui pöydässä yksinomaan ruokaansa keskittyneenä.

”No, onkos Helenillä suunnitelmia siitä, mitä tapahtuu koulun päättämisen jälkeen?” Seamus kysyi ystävällisimmällä äänellään.

”En ole varma”, Helen vastasi ja näytti hetken hämmennyneeltä ennen kuin kiinnitti huomionsa taas lautaseen.

”No, haluan piakkoin jutella kanssasi siitä. Lissnegoohan tila siirtyy hallintaasi jo muutaman kuukauden kuluttua.”

”Niin”, Helen sanoi ja repi hajamielisesti leivänpalan kahtia.

Jälkiruoan syöminen tuntui kestävän loputtomiin. Kun Mary nousi keräämään astioita pöydästä, Sorcha teki samoin.

”Minä autan.”

”Ei, kyllä minä pärjään yksin. Vie sinä Helen yläkertaan huoneeseesi vähäksi aikaa.”

Sorcha loi äitiinsä merkitsevän katseen, puri sitten hammasta ja sanoi: ”Tule, Helen. Mennään yläkertaan.”

Helen seurasi Sorchaa ylös portaita ja istuutui sängyn laidalle. Sorcha veti esiin kirjoituspöydän edessä olevan tuolin ja istahti sille.

TAIVAAT SYTYTTÄVÄ TÄHDENLENTO

Con Daly ja SORCHA O'DONOVAN rakastuvat teini-ikäisinä pienessä irlantilaisessa kotikaupungissaan Ballymoressa. Con on lahjakas laulaja, joka päättää lähteä Lontooseen ryhtyäkseen ammattimuusikoksi. SORCHA seuraa mukana, ja vaikka rahat ovat vähissä ja tulevaisuus epävarma, rakkaus ja unelmat kannattelevat.

Alkuvaikeuksien jälkeen Conin ura lähtee nousukiitoon ja SORCHA löytää paikkansa muodin maailmassa. Menestyksen hinta on kuitenkin suuri. Lopulta äärimmäinen tragedia horjuttaa koko elämää, ja kun Con tekee paluun areenoille 1980-luvulla, mikään ei ole enallaan.

Maailmanlaajuisesti rakastetun tarinankertojan Lucinda RILEYN *Särkynyt sävel* henkii 1960-luvun Lontoon muotia ja musiikkia, kohtalokasta rakkautta ja salaisuuksia, jotka paljastavat menneisyyden katkerat kipukohdat. *Särkynyt sävel* julkaistiin englanniksi alun perin vuonna 1997 ja suomeksi nimellä *Ilman sinua* vuonna 1999. Tämän version on uudelleenkirjoittanut RILEYN poika Harry Whittaker.

